

Când reînvie speranța

JANETTE OKE

Când reînvie speranța

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 4

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright © 1986 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Hope Springs New
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Când reînvie speranța

Janette Oke

Copyright © 2013 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oke, Janette

Când reînvie speranța / Janette Oke ; trad.: Cristina
Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-68-8

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Fidelia Stroie

Tehnoredactarea și corectura: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicată, cu iubire și nespusă prețuire,
celei mai tinere dintre surorile mele, Sharon Violet Fehr,
care întruchipează vechea zicală:
„ultima, dar nu cea mai neînsemnată”.
Îi apreciez credința și dedicarea.
Cu dragoste,
ei, soțului ei Richard
și lui Shawna, Eric și Amy.

Cuprins

Dezrădăcinați	9
Smoke Lake	14
Un nou cămin	18
Instalare	23
Zile de singurătate	28
Plăcintă cu afine	33
Iarnă	36
Vecini	41
Primăvară	45
Vremea însămânțării	51
Prezentări	57
Vară	64
Panică	69
Schimbare	77
După foc	83
Greutăți	90
Numărând zilele	97
Darul	103
Neînțelegere	108
Ușurare	115
Din nou împreună	121
Un nou început	125
Ajustări	131
Schimbare	139
Plecare	148
Athabasca Landing	153
Implicare	163
Slujire	170
Iarnă	174
Prânzul de duminică	180
Răspunsuri	189

1

Dezrădăcinați

— Mai este mult?

Întrebam ca un copil mic, dar nu mă puteam abține. Urcam și coboram într-o stare de agitație interioară colină după colină, iar satul încă nu se vedea. Wynn zâmbi înțelegător.

— Nu e departe, mă încurajă el. Spusese asta de câteva ori în ultima vreme.

— Câte dealuri mai sunt? am întrebat, nădăjduind să-l determin să-mi dea un răspuns pe care să-l înțeleg și eu.

Acum nu se mulțumi doar să zâmbească, ci începu să chicotească.

— Ești ca un copil care întreabă: „De câte ori trebuie să mai dorm?”, mă tachină el.

Avea dreptate, mă purtam copilărește. Ne aflam pe drum de o veșnicie, parcă. Simțul realității însă îmi atrase atenția că nu trecuse chiar atât de mult timp – doar patru zile – însă mie îmi părea că trecuseră câteva săptămâni.

Wynn mă prinse de mână și mă strânse ușor.

— Ce-ar fi să urci în căruță? mă întrebă. Ai mers destul pe jos. O să te obosești prea tare. O să încerc să aflu informații de la călăuza noastră.

Făcu semn bărbatului care conducea transportul de cheres-tea să se oprească și mă ajută să mă instalez cât mai confortabil cu putință pe banca improvizată. Convoiul se puse din nou

în mișcare, în timp ce Wynn se îndreptă spre partea din față, pentru a-l căuta pe bărbatul ce călăuzea mica și înceata noastră expediție.

Se întoarse curând și, fără a încetini căruța, săltă lângă mine.

— Vei fi bucuroasă să afli că vom ajunge în trei sferturi de oră, spuse el.

Mă cuprinse pe după umeri, mă strânse ușor, sări din căruța și dispăru din nou.

Trei sferturi de oră! Ei bine, voi supraviețui cumva până atunci, dar tot mi se părea prea mult.

În timpul celor patru zile în care călătorisem, mă procopsisem cu dureri de oase, cu un nas ars de soare și o mulțime de mușcături de țânțari și de muște negre. Însă nu acestea mă tulburau cel mai mult.

Mi-am dat seama că agitația mea, acel nod sau gol din stomac, se datora fricii mele de necunoscut. Nu-mi fusese nici pe departe atât de teamă când venisem cu Wynn pentru prima dată în Nord. Pe atunci eram la începutul vieții noastre de căsătorie, dornică să împărtășesc aventurile soțului meu, membru al Poliției Canadiene.

Încă mai aveam acea dorință, însă această mutare era diferită. Ajunsesem să-i cunosc și să-i iubesc pe indienii din Beaver River. Lăsasem în urmă nu doar o lume cunoscută, ci și îndrăgita. Acum trebuia s-o iau de la capăt.

Nu cred că mă temeam de faptul că n-aș fi putut să-mi fac prieteni noi. Ceea ce mă îngrijora era că nu voi putea trăi fără *vechii* mei prieteni. Nimmie îmi lipsea atât de mult. Nu cred că se mai găsea cineva ca ea în tot Nordul. Urma să-mi fie dor până și de Evening Star, de doamna Sam, de Little Deer și de Anna. De Wawasee, de Jim Buck și de ceilalți elevi ai mei. Îmi era dor de atât de familiarii vânători de blănuri, de casele lor simple pe care le vizitam atât de des, de fumul ce se ridica rotocoale în văzduh, ba chiar și de câinii ce-și arătau colții la trecători. Ochii mi se umplură din nou de lacrimi ce mi se prelinseră pe obraji. *Trebuie să încetez*, m-am muștruluit, așa cum făcusem de nenumărate ori de când pornisem la drum. *O să mă îmbolnăvesc și nici măcar n-am ajuns la destinație.*

Mi-am îndreptat gândurile spre un „teren” mai sigur, întrebându-mă cum va arăta casa noastră din Smoke Lake. Ei bine, urma să aflu curând. Wynn spusese că vom ajunge în trei sferturi de ceas, iar minutele se scurgeau unul după altul, încet, ce e drept, cu fiecare rotire a roților scârțâitoare.

Din nou acasă, am oftat ușurată înlăuntrul meu, *după toate zilele și nopțile astea pe drum!* Abia așteptam să pot face o baie fierbinte și să pot dormi într-un pat adevărat. O plasă pentru țințari la geamuri și la ușă și puțină intimitate păreau un lux după această călătorie – cu dogoarea, ploaia și vântul ce se abătuseră peste noi; cu dealuri abrupte, câmpii mlăștinoase, cărări prăfuite și un sol argilos. Ei bine, nu mai era mult.

Mi-am ridicat privirea spre cer. Poate că avusesem parte de ultima ploaie cu patru dealuri în urmă. Niciun nor nu întuneca cerul de deasupra mea. *Nu e cu puțință să se înnozeze din nou și să ne ude până la piele în următoarele trei sferturi de ceas.* Cu toate acestea, nu eram convinsă de faptul că ne aflam în afara oricărui pericol de ploaie. Unele „răpăieli” de felul acesta se abătuseră asupra noastră cu o repeziciune incredibilă. Nădăjduiam cu ardoare că vom ajunge la noua noastră locuință cu hainele uscate. Nu prea mai aveam nimic ca lumea de îmbrăcat. Eram nerăbdătoare să-mi scot lighenele și să spăl hainele ude și noroioase pe care le pusese deoparte în căruță. Dacă nu ajungeam să le spăl curând, aveau să se mucegăiască.

Conducătorul micii caravane opri căruțele și am coborât din nou. Cel puțin când mergeam pe jos, nerăbdarea mea era oarecum canalizată într-o direcție. Mă întrebam cum era dacă ar fi trebuit să merg înaintea căruței, unde riscam să fiu oricând prinsă sub roți, sau în spatele ei unde aș fi fost silită să înghit praful de pe drum, sau în dreptul căruței, unde mersul pe jos era mai greoi. Am hotărât să merg în urma ei. Voi rămâne la o distanță suficient de mare, astfel încât praful să se aștearnă puțin înaintea mea.

În timp ce așteptam ca echipajul să se pună în mișcare, m-am îndreptat spre marginea drumului, în căutare de fructe de pădure. Nădăjduiam că voi găsi așa ceva în zonă. Multe dintre borcanele mele erau goale și vroiam să le umplu din nou înainte de sosirea iernii. Zona însă nu părea a fi promițătoare.

E o întindere destul de mare, mi-am spus. S-ar putea să existe destul de multe tufişuri cu fructe de pădure.

Kip își făcu apariția alergând. Spre deosebire de mine, el se bucura din plin de călătorie și de lucrurile noi pe care le putea „investiga”. Abia dacă-l văzusem toată ziua. Alerga când într-o parte, când în alta, înainte și înapoi, întorcându-se doar ocazional pentru a se asigura că încă mă mai aflam acolo.

L-am mângâiat pe creștet și am fost răsplătită cu generoase bătăi din coada-i stufoasă. Îmi linse mâna, apoi se întoarce și dispăru înainte de a avea timp să-i spun vreun cuvânt. Wynn sosi și el, aducând un bidon cu apă.

— Vrei să bei? întrebă și mi-am dat seama dintr-odată că îmi era sete.

I-am mulțumit zâmbindu-i și am dus bidonul la buze. Apa era caldă, nu ca aceea din fântâna de lângă cabana noastră. Dar era... udă și mă ajută să-mi stâmpăr setea.

— Vom ajunge curând, mă informă Wynn. Cred că ar fi mai bine să-i punem lesa lui Kip. Câinii din sat s-ar putea să fie dezlegați.

— A plecat iar, am spus, alarmată. Acum un minut a fost aici și a dispărut.

— Nu te îngrijora, mă asigură Wynn. Nu poate fi prea departe.

Avea dreptate. Auzind semnalul lui Wynn, Kip își făcu apariția, săltând prin tufişurile de la marginea drumului. Blana îi era murdară și plină de mă răcini și frunze, limba îi atârna la colțul gurii, însă părea mulțumit, ba chiar puțin încrezut în urma noilor sale aventuri.

Îl invidiam. În privirea lui nu era nici umbră de îngrijorare, așa cum sunt sigură că se putea observa în ochii mei.

Wynn strecură lesa în jurul grumazului lui Kip și mi-o încredință.

— Trebuie să fiu în fața convoiului când vom intra în sat, spuse el simplu. Vrei să vii cu mine?

Am ezitat, neștiind ce să fac. Aș fi vrut să am sprijinul lui Wynn; însă nu-mi plăcea să intru în noua așezare ca la o expoziție. Nu-mi plăcea gândul că toate acele priviri vor fi ațintite asupra mea.

— Cred că voi rămâne aici, cu Kip, am murmurat. Nu va fi atât de agitat dacă nu va fi în centrul atenției.

Wynn încuviință. Cred că bănuise adevăratul meu motiv. Căruțele din față se opriseră pe botul dealului. Știam fără să întreb că în vale se afla noua noastră așezare – noua noastră casă. Doream s-o văd, însă am rămas locului, temându-mă. Cum era posibil să mă încerc simțăminte atât de contradictorii: pe de o parte, dornică să văd ce se afla acolo, pe de alta temându-mă s-o fac?

Fără a mai adăuga ceva, Wynn mă apucă de mână, apoi își plecă capul și se adresă cu simplitate Tatălui nostru.

— Tatăl nostru din ceruri, primim această nouă slujbă fără a ști ce ne așteaptă. Doar Tu cunoști nevoile acestor oameni. Ajută-ne să venim în întâmpinarea acestor nevoi. Ajută-ne să fim atenți, milostivi și buni. Ajut-o pe Elizabeth să se adapteze. Fă-i parte de părtășie și prietenie. Dă-i o lucrare pentru acești oameni și ține-ne aproape unul de altul și de Tine. Amin.

Ar fi trebuit să mă simt mult mai bine după rugăciunea lui Wynn și cred că m-am simțit, însă aceasta nu era decât o aducere-aminte a tuturor lucrurilor și a experiențelor noi ce ne stăteau înaintea.

I-am zâmbit, asigurându-l că mă simțeam bine. Căruțele înaintau din nou. Le-am urmat, iar Wynn se îndepărtă cu pași mari ce urmau să-l poarte curând în fruntea coloanei, acolo unde trebuia să ajungă.

Am ezitat, strunindu-l pe nerăbdătorul Kip. Am așteptat să se mai așeze praful. În sat va fi multă agitație odată cu venirea noului om al legii. Toată lumea va ieși să-l vadă. Nu mă grăbeam să fiu aruncată în mijlocul mulțimii curioase.